

JA TIL EKTESKAP MELLOM KVINNE OG MANN

(Inntrykk fra demonstrasjonen mot ny ekteskapslov i Oslo, 12. april 2008)

Du sa vi var onde
alle som toget forbi.
Vi var en skamplott for landet,
og ville det skulle svi.

For vi var de intolerante
i hjerte, tanke og sjel.
Du selv en framsynt seer,
med innsikt sann og hel.

Du ropte at vi var onde
en skjensel for denne jord.
Stod som en opphøyd dommer,
fløt over av harde ord.

Du hånet den stille flokken
som vendte kinnet til.
Du lo og kjente deg sikker:
Denne loven blir slik jeg vil!

Hva var det du egentlig mente
var ondskap og råttent tre?
At vi ville skjerme barnet
gi trygghet og rammer for det?

La det kjenne morens bryster
og farens trygge hånd.
Få vokse slik skaperen mente,
i familien med fine bånd.

Bundet til dem og elsket
av både en far og ei mor,
slik barn i alle årtusen
har opplevd rundt hele vår jord.

I alle kulturer og land
med ideologi av ulikt slag,
har naturen selv forordnet
kjønn som en absolutt sak.

Ditt opprør er mot en skaper
som aldri angret sitt valg.
Ideén om mødre og fedre
ble aldri lagt ut for salg.

For Gud skapte i sitt bilde
mennesket som kvinne og mann.
I tofoldet ble de meislet
med trekk som fullendte Ham.

De kjønnslike krever barn
for å få liv i sitt hjem.
Men hvem spør vel disse små
om dette er godt for dem?

Vi flytter grenser i tankeløshet;
surrogatmor og flerkoneri,
polyamorøse og bifile forhold
og åpner erotikkens anarki.

Vi tror vi er kloke hoder
med frihet til etisk eksperiment.
Slår strek over det som før er erfart
og bremser ikke før det er for sent.

Vi tror vi er guder med skapermakt
i stand til å endre alt.
Gjør barn til en farløs skapning
og kaller det kjærlighetsakt.

Men vi er "de onde" som tror
at Gud skapte kvinne og mann,
og bandt dem sammen i ekteskap
velsignet og hegnet av Han.

Vi er "de onde" som ennå tror
kjærlighet vokser i tofoldets jord.
At rammer og normer ble satt
for å verne vårt barn, vår skatt.

Jeg har ikke annet svar min venn,
enn paktens mellom kvinne og mann
som eneste farbare vei for dem
som vil bygge og verne vårt land.

Du ropte at vi var onde
der vi toget avsted.
Du hadde ei lettlopt tunge
men sannheten hang ikke med.

*Tor Bertel Løvgren,
Skien 01.05.2008*